



WSPÓLNOTA

PISMO PARAFII CHRYSTUSA KRÓLA

nr 11 (308)

Bydgoszcz - Błonie

grudzień 2023

Adwent

Adwentem Kościół Łaciński rozpoczyna nowy rok liturgiczny. Etymologicznie wyraz ten wywodzi się od słowa łacińskiego *adventus* oznaczającego nadejście, przyjście. Być może, że tę nazwę chrześcijanie zapożyczyli od starożytnego zwyczaju stosowanego w Rzymie. Każdorazowe uroczyste wejście cesarza do Rzymu, a przede wszystkim do świątyni w uroczystości państwowe – jego oczekiwanie i powitanie – nazywano *adventus*, czyli nadejście. Jakże o wiele bardziej aktualnym jest oczekiwanie ludu Bożego na przyjście Syna Bożego, Zbawcy rodzaju ludzkiego!



Pierwszą wzmiankę historyczną o Adwencie spotykamy w jednym z dekretów synodu, odbytego w mieście hiszpańskim, w Saragossie, w 380 roku. W tym czasie Adwent istniał w Hiszpanii i w Galii. Jednak dokładniejsze dane posiadamy z wieku V i VI. Na wzór Wielkiego Postu trwał on w niektórych regionach 40 dni, a rozpoczynał się od święta św. Marcina (11 XI) i trwał on do Bożego Narodzenia. Obowiązywał wówczas post, chociaż w formie nieco łagodniejszej niż w samym okresie Wielkiego Postu. Nadto obowiązywała abstynencja małżeńska, zakaz wojen, wesel i zabaw hucznych. W Rzymie zwyczaj obchodzenia Adwentu datuje się od początku VI w. Obejmował on cztery tygodnie przed Bożym Narodzeniem. Ten zwyczaj utrwalił się dzięki prymatowi liturgii rzymskiej w całym kościele łacińskim i trwa on do dnia dzisiejszego.

Treścią Adwentu jest tajemnica grzechu pierwotnego oraz fatalnych skutków, jakie nieposłuszeństwo pierwszych ludzi sprowadziło na rodzaj ludzki. W tym stanie rozpaczliwym i beznadziejnym Bóg pierwszy zwraca się do człowieka i ofiaruje mu swoje przebaczenie: Syn Boży stanie się człowiekiem i zadośćuczyni Bogu Ojcu za winę Adama. Tak więc zasadniczym tematem Adwentu staje się nie grzech człowieka, ale raczej soterologia tzn. nauka Kościoła o zbawieniu rodzaju ludzkiego, o pojednaniu go z jego niebieskim Stworzycielem i Zbawcą.

Zanim Pan Bóg zesłał na ziemię Zbawiciela, przez wiele wieków przygotowywał rodzaj ludzki na Jego przyjście. Ogólnikową zapowiedź daną w raju będzie przez proroków poszerzał i wyjaśniał aż do szczegółów tak dokładnych, jak odnośnie miejsca, czasu, narodu i wielu innych bardzo bliskich okoliczności przyjścia i działalności Zbawiciela. Wybrał także Pan Bóg jeden naród, który ideę mesjańską miał pilnie strzec i kolejnym pokoleniom przekazywać.

Treść dogmatyczna Adwentu, podana wyżej, rzutuje na jego nurt liturgiczny. Przez cztery tygodnie słyszymy jakby dwugłos podwójnego oczekiwania: na przyjście w pamiętce Bożego Narodzenia i na przyjście Chrystusa dla dokonania rozrachunku z rodzajem ludzkim i z każdym człowiekiem z osobna. Treścią głosu pierwszego jest radosna tęsknota i wspomnienie tego, co miało miejsce w historii. Treścią głosu drugiego jest lęk i niepewność; świadomość, że chodzi w tym rozrachunku ostatecznym o całą wieczność – szczęśliwą lub nieszczęśliwą. Motyw drugi zdaje się mieć pewną przewagę w liturgii tygodnia pierwszego, by w dniach następnych dać przewagę oczekiwaniu w pamiętce Narodzenia Pańskiego. Im bliżej świąt Bożego Narodzenia, tym nadzieja żywsza i radośniejsza.

I jeszcze jedno, co charakteryzuje Adwent: motyw maryjny. Ona to właśnie miała być w wyrokach Bożych jakby drabiną Jakubową, po której zeszło na ziemię Zbawienie! Ona to była biblijną tęczę, zapowiadającą pojednanie, kres gniewu i kar. Ona została wybraną spośród wszystkich niewiast ziemi na matkę Zbawiciela i Odkupiciela. Maryja przeto była gwiazdą zaranną, zapowiadającą koniec nocy oczekiwania, a bliskość wschodu Jego przyjścia. Im bliżej świąt Bożego Narodzenia, tym nuta maryjna daje częściej i głośniej znać o sobie, aż znajdzie swój pełny wyraz w noworocznej uroczystości Boskiego Macierzyństwa Maryi.

Przygotował *ks. Sławomir*

Mikołaj z Miry

Najstarsze przekazy



Według średniowiecznych przekazów Święty Mikołaj żył na przełomie III i IV wieku. Był biskupem Miry w Licji i uczestniczył w soborze nicejskim z 325 roku. Historycy nie odnaleźli jednak żadnego zapisu z III, IV czy nawet V wieku, który potwierdzałby istnienie takiej postaci. Nie wymieniono imienia Mikołaja w przekazach z soboru nicejskiego. Nie wspominał o nim uczestnik tego zgromadzenia, Atanazy z Aleksandrii. Żadne z zachowanych źródeł sprzed VI wieku nie przekazało o Mikołaju nawet najkrótszej informacji.

Wzmianki o Świętym Mikołaju pojawiają się dopiero w wieku VI, ponad 200 lat po jego domniemanej śmierci, za panowania cesarza Justyniana. Zapisano wówczas krótką opowieść zwaną *Stratelatis* (*Praxis de Stratelatis*, „Oficerowie”), według której Mikołaj uratował życie sześciu żołnierzom cesarza Konstytucyjnego. Anonimowy autor znał dobrze topografię Miry. W VII wieku pismo to krążyło w kościołach greckich, łacińskich oraz syryjskich i cieszyło się dużą popularnością.

W spisany około 565 roku żywocie archimandryty Mikołaja z klasztoru Syjon (*Vita Nicolai Sinonitae*) pojawiła się opowieść o tym, że ów pobożny mnich, wyruszając na pielgrzymkę do Jerozolimy, odwiedził Mirę. Tam modlił się w bazylice poświęconej *świętemu biskupowi Mikołajowi*. Z tekstu wynikało, że biskup był uważany za męczennika, a jego zwłoki przeniesiono wiele lat po męczeństwie z miejsca śmierci do bazyliki, gdzie zbudowano *martyrion*. Natomiast Prokopiusz z Cezarei w dziele *O budowlach*, powstałym w latach 553–555, zanotował w księdze drugiej, że cesarz Justynian wybudował w Konstantynopolu kościół pod wezwaniem świętych Priskosa i Mikołaja. Nie jest jednak jasne, któremu Mikołajowi dedykowano nową świątynię.

Od VI do drugiej połowy VIII wieku nie zapisano żadnych nowych informacji o Mikołaju. Dopiero w aktach drugiego soboru nicejskiego z 787 roku zanotowano, że jeden z archidiaconów miał sen, w którym ukazał się Święty Mikołaj. Diakon sądził, że przemówił do niego patriarcha Konstantynopola, jednak biskup Miry Teodor sprostował, że chodziło o biskupa jego miasta.

Kult



Z początkiem IX wieku w źródłach pojawia się coraz więcej postaci o imieniu Mikołaj, co świadczyć może o rosnącej popularności kultu świętego.

Od IX wieku Mikołaj był czczony w chrześcijaństwie wschodnim i zachodnim jako święty i cudotwórca. Żywot pióra archimandryty Michała z IX wieku przekazuje, że 6 grudnia obchodzono w Konstantynopolu święto Mikołaja, które traktowano jako *godne przygotowanie do Bożego Narodzenia*. Cesarz Leon VI (zmarły w roku 912) stwierdził: *nieprzyjaciel ludzkości doznaje porażki podczas każdej uroczystości ku czci świętych, ale w największy gniew wprawia go święto świętego Mikołaja, ponieważ jest ono obchodzone na całym świecie*.

Na Zachodzie jego wspomnieniu nadano również rangę święta. Najstarszy o tym przekaz pochodzi z akt synodów w Neapolu z lat 821 i 842. Na synodzie w Oksfordzie z 1222 roku podniesiono rangę tego święta w kalendarzu do najwyższej. Na pamiątkę translacji ciała Mikołaja do Bari z 1087 roku, ustanowiono drugie święto na dzień

9 maja. Było ono obchodzone tak w Kościele katolickim, jak i Kościołach prawosławnych. Pierwsze znane hymny liturgiczne ku czci świętego powstały w IX wieku w południowej Italii. Kult świętego był tak popularny, że od XVI wieku w kalendarzach protestanckich zachowano przy 6 grudnia zapis o wspomnianiu tego dnia Mikołaja. Nazwę *święto* zastąpiono w nich *Dniem Mikołaja*.

Sobór watykański II zarządził rewizję kultu świętych w Kościele katolickim. Powołano komisję złożoną z teologów i historyków, która miała zaproponować usunięcie świąt tych postaci, których istnienia nie sposób było udowodnić. Zakwestionowała ona historyczność Mikołaja, co wywołało ożywioną dyskusję, w której znaczna część hierarchii i wiernych stanęła w obronie kultu świętego. Papież Paweł VI zdecydował się na rozwiązanie kompromisowe. W opublikowanym w 1969 roku *Calendarium Romanum* zniósł święto

6 grudnia i postanowił, że tego dnia będzie obchodzone tzw. *wspomnienie dowolne*. Z kalendarza usunięto również średniowieczne teksty hagiograficzne poświęcone Mikołajowi, pozostawiając krótką notatkę opartą na *Stratelatis* z VI wieku. W motu proprio *Mysterii Paschalis* Paweł VI uzasadnił: *aby wprowadzić w życie postanowienia Soboru Powszechnego, usunięto z kalendarza ogólnego imiona niektórych świętych; zezwolono, aby wspomnienia pewnych świętych obchodzono według uznania i aby przywrócono ich kult, ograniczony do ich własnych krajów.*

Patron

Postać Świętego, mimo braku wiadomości o jego życiu, jest jedną z najbardziej barwnych w hagiografii. Jego najważniejsze sanktuarium znajduje się w Bari – w południowej części Italii. Jest patronem Albanii, Grecji, Rusi, Antwerpii, Berlina, Miry, Moskwy, Nowogrodu a w Polsce: **Bydgoszczy**, Elbląga, Głogowa; następnie: bednarzy, cukierników, dzieci, flisaków, jeńców, kupców, marynarzy, młynarzy, notariuszy, panien, piekarzy, pielgrzymów, piwowarów, podróżnych, rybaków, sędziów, studentów, więźniów, żeglarzy, sprzedawców perfum oraz orędownikiem pojednania Kościołów Wschodu i Zachodu.



Bazylika św. Mikołaja w Bari
(wł. *Basilica di San Nicola*).

W ikonografii św. Mikołaj przedstawiany jest w stroju biskupa rytu łacińskiego lub greckiego. Jego atrybutami są m. in.: anioł, anioł z mitrą, chleb, troje dzieci lub młodzieńców w cebrzyku, trzy jabłka, trzy złote kule na księdze lub w dłoni (posag, jaki według legendy podarował biednym pannom), pastorał, księga, kotwica, sakiewka z pieniędzmi, trzy sakiewki, okręt, worek prezentów.

Za: https://pl.wikipedia.org/wiki/Mikołaj_z_Miry

<https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/12-06.php3>

<https://www.national-geographic.pl/artukul/kim-tak-naprawde-był-swiety-mikolaj>

TYLKO EWANGELIA GŁOSZONA W DUCHU ŚWIĘTYM JEST SKUTECZNA

Op. cit Cantalamessa.

Rozumiemy więc, dlaczego nie można głosić Ewangelii w inny sposób jak tylko w Duchu Świętym. Duch Święty ukazuje się nam jako ten, który daje głos słowu, jako ten, który umieszcza słowo w ustach (*sermone ditans guttura*). Jak wyśpiewuje to *Veni Creator*. Takie jest szczególne przesłanie Łukasza, jego wkład do wielkiego objawienia Ducha Świętego. Duch Święty, którego Jezus otrzymał nad Jordanem, natchnął mocą Jego nauczanie. Kiedy On mówił zawsze coś się wydarzyło: niewidomi odzyskiwali wzrok, chromi zaczęli chodzić, może się uciszało, złe duchy uciekały. Czytając opis uzdrowienia człowieka opętanego przez ducha nieczystego, który nie mogąc znieść obecności Jezusa w synagodze w Kafarnaum zaczął krzyknąć: „*Przyszedłeś nas zgubić!*” ma się wrażenie, że uczestniczy się w realizacji wcześniej przytoczonego proroctwa Izajasza: „*Różgą swoich ust uderzy gwałtownika, tchnieniem swoich warg uśmierci bezbożnego*” (Iz 11,4), Słowo Boże jest skuteczne i pełne energii, ponieważ działa w nim Duch Boży, który jest Bożą energią, jest mocą z wysoka.

W czasach Nowego Testamentu była na świecie mnogość kultów i religii, tak tradycyjnych, jak i misteryjnych, były filozofie religijne, wędrowni kaznodzieje Izidy oraz innych bóstw. Jak więc udało się chrześcijaństwu sprawić, by jego głos został usłyszany ponad tym całym zgiełkiem i jak powiodło się mu przyciągnięcie tylu ludzi tak mało pociągającą perspektywą krzyża i prześladowań? Odpowiedź brzmi: dzięki Duchowi Świętemu!

VIZEN

MARANA THA

*Adwentowe czekanie
cichnie świat cały.
Serce moje kruszeje
o mój Jezu kochany.*

*To dla Ciebie światłem promieni rozjaśniam
drogę do duszy mojej.
Przyjdź do mnie Jezu – tęsknię za Tobą.
Jesteś moim Panem i Bogiem.*

*I proszę – spójrz Jezu na ziemię,
dla Ciebie te adwentowe lampiony.
Przyjdź, czekam, żyj – żyj w sercu moim
tak bardzo Ciebie spragnionym.*

*Bądź uwielbiony w adwentowym czekaniu
- wiem że mnie słyszysz.*

Uwielbiam Cię w adwentowej ciszy.

Uwielbiam w modlitwie i śpiewie.

*Uwielbiam Cię w moim sercu i życiu
które bije i żyje dla Ciebie.*

Przyjdź do mnie JEZU.

Bożena D.



Diecezja bydgoska podziękowała za beatyfikację Rodziny Ulmów.

29 października 2023 w parafii św. Łukasza Ewangelisty i św. Rity w bydgoskim Fordonie odprawiona została uroczysta Msza św. dziękczynna za beatyfikację rodziny Ulmów. Uroczystości przewodniczył metropolita przemyski abp Adam Szal.



10 września 2023 roku odbyła się beatyfikacja Józefa i Wiktorii Ulmów oraz ich siedmiorga dzieci – polskiej rodziny, która 24 marca 1944 roku, w wyniku donosu, została zamordowana przez Niemców za udzielanie pomocy Żydom. Uroczystość miała miejsce we wsi Markowa na Podkarpaciu, gdzie Ulmowie mieszkali i gdzie zostali zamordowani z ukrywającymi się Żydami. Beatyfikacja zwińczyła trwający 20 lat proces beatyfikacyjny. Papież Franciszek włączył dziewięćosobową rodzinę Ulmów do grona błogosławionych.

Beatyfikacja Ulmów to jedno z największych wydarzeń o charakterze religijnym w Polsce ostatnich lat, ale także wydarzenie szczególnie dla pamięci o wszystkich Polkach i Polakach, którzy w latach okupacji niemieckiej doświadczyli najcięższej z represji – kary śmierci za udzielenie Żydom pomocy. Beatyfikacja rodziny Ulmów to wydarzenie bez precedensu, ponieważ jednym aktem beatyfikacyjnym do chwały ołtarzy została wyniesiona cała rodzina – rodzice Józef i Wiktoria Ulmowie wraz z siedmiorgiem dzieci. Dodatkowym faktem bez precedensu jest to, że w tym akcie beatyfikowano także dziecko nienarodzone, które w chwili śmierci było pod sercem matki.

Kustosz Sanktuarium Świętej Rity ks. Mirosław Pstrągowski wraz z delegacją uczestniczył w beatyfikacji w Markowej. Wówczas to abp Adam Szal z Przemysła przekazał mu relikwie błogosławionych, które 29 października, podczas dziękczynnej uroczystości w parafii św. Łukasza Ewangelisty i św. Rity zostały tam wniesione przez wielodzietne małżeństwo Urszuli i Jacka Owczarz wraz z dziećmi (do niedawna mieszkańcy Błonia).



„Wiele nam brakuje do rodziny Ulmów, ale chcielibyśmy móc się z nią identyfikować – mówili małżonkowie. – Co jest mi najbliższe, pewnie wielodzietność. Kiedy mam styczność z rodzinami, które mają kilkoro dzieci, czuję więź, wspólny kawałek chleba, jaki się dzieli. Józef Ulma fotografował, a mój mąż jest filmowcem i także utrwała naszą codzienność. Dlatego, kiedy widzę zdjęcia Wiktorii, jej rodziny, stają mi się przez to bliżsi – dodała Urszula Owczarz. – Będąc tu, modlimy się o wytrwałość, umiejętność odnajdywania radości w tej codzienności. O to, by odważnie kroczyć w górę, do Pana Boga – dodali małżonkowie.”

„Świętość zdobywa się nie tyle przez heroiczne czyny, ile przez codzienność” – mówił też metropolita przemyski abp Adam Szal podczas swojej homilii.

Jak zauważył abp Szal, według relacji świadków, pamiętających życie dziś błogosławionych – Józef i Wiktoria – posiadali wyróżniające się cechy charakteru. Józef miał silną osobowość, jako mąż, ojciec rodziny. Wiktoria była skromna i miała pragnienie „bycia na drugim planie”. – Co ich łączyło? – pytał metropolita przemyski. – To, co sobie ślubowali 7 lipca 1935 roku, czyli miłość, wierność i uczciwość małżeńska. Poza tym żyli w atmosferze sprzyjającej rodzinom wielodzietnym, co dzisiaj nie jest łatwe i oczywiste – mówił.

Według arcybiskupa miłość Ulmów była codziennie budowana na wzór Serca Jezusowego, „wylewała się na zewnątrz”. – Nie tylko wobec członków swojej rodziny. Także wobec tych, którzy zapukali do ich domu, czyli do prześladowanych Żydów. Przyjęli ich, ryzykując własnym życiem – powiedział. Arcybiskup Szal dodał, że Ulmowie uczyli miłości i zakorzenienia w Panu Bogu. Nawiązał do wyglądu relikwiarza, który – jak zauważył – jest streszczeniem ich drogi do świętości. – Ukazuje on drzewo życia, którego owocami są błogosławieni. Do tego owocowania doszli przez dwie wspólnoty. Tę, którą stworzyli w domu rodzinnym, jak i w kościele parafialnym, prowadząc religijne

życie, czy troszcząc się o sakramenty dla dzieci – podkreślił. – *O co się modlimy, dziękując Bogu za dar beatyfikacji Ulmów? O to, by nasze rodziny były bogate w miłość. By były obrazem Boga* – zakończył abp Adam Szal.

W czasie dziękczynienia, obecni w sanktuarium małżonkowie, odnowili wobec siebie przyrzeczenia. Był także moment przekazania relikwii błogosławionych z Markowej do parafii w Dziewierzewie, jak i bydgoskich wspólnot: św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty, św. Andrzeja Boboli i św. Marka **oraz naszej parafii, Chrystusa Króla, które odebrał ks. Dariusz Wesolek – administrator.**

Uroczyste wniesienie relikwii do naszej parafii planowane jest w święto Świętej Rodziny.

W miesiącu maju Grupa Modlitwy św. Ojca Pio wraz z opiekunem ks. Igozem w czasie pielgrzymki na Podkarpacie zamierza być w Markowej.

Wszchemogący Boże, Ty wzbudziłeś w błogosławionej rodzinie Ulmów miłość do prześladowanych i udzieliłeś im męstwa do niesienia pomocy aż do męczeństwa. Pomnażaj w nas gotową do poświęceń miłość Boga i bliźnich, abyśmy odważnie dawali świadectwo naszej wierze. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

opr. Halina Owczarz

POSTACIE ADWENTOWE - WZORY OCZEKIWANIA

W liturgii Adwentu pojawiają się postacie biblijne, stanowiące przykłady i wzorce oczekiwania na Mesjasza. Są nimi: prorok Izajasz, Jan Chrzciciel, Maryja, św. Józef.

IZAJASZ – lektura księgi tego proroka w okresie Adwentu znana jest już w najstarszej Tradycji liturgicznej Kościoła, ponieważ w tej Księdze, bardziej niż w innych Księgach, uwidoczniona jest nadzieja i pocieszenie narodu wybranego w trudnych momentach jego dziejów. Druga część Księgi Izajasza (rozdziały 40-55), nazywana „Księgą



Pocieszenia”, mówi o nowym, bardziej chwalebny wyjściu i o stworzeniu nowego Jeruzalem. Najbardziej znaczące fragmenty tej Księgi, odczytywane w Adwencie, stanowią orędzie wieczystej nadziei dla ludzi wszystkich czasów.

JAN CHRZCICIEL – jest ostatnim prorokiem Starego Testamentu i streszcza w swojej osobie i swoim słowie całą poprzedzającą historię w chwili, gdy zaczyna się ona wypełniać. Poza tym dobrze uosabia ducha Adwentu: jest znakiem interwencji Boga na rzecz swojego ludu i jako prekursor Mesjasza ma za zadanie przygotować drogi Panu oraz ofiarować Izraelowi



odpuszczenie grzechów – jako wyraz Bożego miłosierdzia. Jasna świadomość misji, wola, by uczynić miejsce dla Chrystusa sprawiają, że Jan jest nieprzemijającym wzorem całkowitego pełnienia woli Boga.

MARYJA – w tekstach liturgicznych Adwentu zajmuje pierwsze miejsce „wśród pokornych i ubogich Pana”, którzy z ufnością oczekują i dostępują od Niego zbawienia. Wraz z Nią i dzięki Niej, po długim oczekiwaniu na spełnienie obietnicy przychodzi pełnia czasu i nastaje nowa era, w której Syn Boży przyjął ludzką naturę, aby uwolnić człowieka od grzechu pierworodnego. W Maryi znajdują kulminację oczekiwania mesjańskie całego ludu Bożego Starego Testamentu. W Adwencie wspomniane jest szczególnie Boskie i dziewicze macierzyństwo Maryi, wywyższające człowieka oraz uniżenie się w Niej Boga, który stał się człowiekiem.



ŚW. JÓZEF – w tekstach adwentowych ukazany jest jako mąż dziewicy Maryi, a jego misterium określają dwa wyrazy: „mąż sprawiedliwy”. Należący do rodu Dawida jest gwarantem wypełnienia obietnicy danej niegdyś jego przodkowi (2 Sm 7,12). Właśnie dlatego, że według prawa Jezus jest synem Józefa, może odnosić do siebie mesjański tytuł „Syna Dawida”. Józef jest



też „mężem sprawiedliwym” ze względu na swoją wiarę i posłuszeństwo Panu Bogu, dzięki którym przyjął do siebie brzemienną Maryję.

KĄCIK DLA DZIECI



Drogie Dzieci!

Wraz z rozpoczynającym się Adwentem rozpoczynają się nasze **roratnie spotkania**. W tym roku, wraz z **św. Franciszkiem** z Asyżu, podczas naszych spotkań, będziemy chcieli **budować szopkę Panu Jezusowi**. To właśnie św. Franciszek 800 lat temu zbudował pierwszą stajenkę betlejemską, dla upamiętnienia tego wielkiego wydarzenia, które miało miejsce w Betlejem. Dlatego czekamy na was z utęsknieniem na naszym placu budowy.

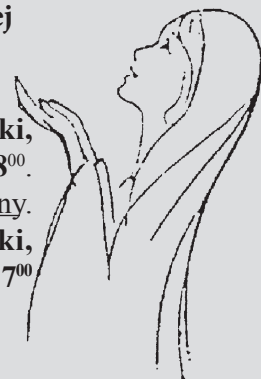
Kochani!

Pewnie już słyszeliście, że **Adwent jest czasem przygotowującym nas na 2 wielkie wydarzenia**. Najpierw oczekujemy na **przyjście Pana Jezusa na końcu świata**, a następnie przygotowujemy się na obchody **pamiętki Jego narodzenia**. Dlatego ważne jest, abyśmy dobrze ten czas przeżyli. Z tej racji zachęcamy, **abyście na nasze roratnie spotkania przynosili serduszka z napisanymi dobrymi uczynkami**, którymi chcemy przygotować drogę dla Pana Jezusa.

Roraty ku czci Najświętszej

Maryi Panny, przez cały Adwent odprawiane będą:

- dla dzieci w **poniedziałki, środy i piątki o godzinie 18⁰⁰**.
Przynoście ze sobą lampiony.
- dla dorosłych w **wtorki, czwartki i soboty o godzinie 7⁰⁰**



Mamy dla Was Zadania na długie grudniowe wieczory:

Zadanie 1: Uzupełnij cytaty brakującymi słowami z ksiąg proroczych zapowiadających przyjście Mesjasza. Sprawdź czy wpisane słowa są prawidłowe, odczytując zdanie wg podanego adresu:

1. cytat z (Iz 7, 14)

„Dlatego Pan sam da wam znak: Oto Panna poczne i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem

2. cytat z (Iz 9, 5)

„Albowiem Dziecię nam się

Syn został nam dany,

Na Jego barkach spoczęła władza.

Nazwano Go imieniem:

Przedziwny Doradca, Bóg mocny,

Odwieczny Ojciec,

Zadanie 2: Adwent to czas szczególnego oczekiwania na Pana Jezusa. W poniższej rozsypance ukryto 7 słów związanych z Adwentem. Znajdź je i zaznacz

A	R	C	H	A	N	I	O	Ł	S
I	O	W	F	S	A	B	Y	A	I
A	R	M	L	K	J	A	U	S	J
M	A	R	Y	J	A	D	M	K	E
E	T	N	B	C	Z	W	R	A	Z
N	Y	I	O	U	R	E	O	P	U
B	P	K	I	Y	T	N	S	Z	S
R	A	D	O	Ś	Ć	T	A	D	C

Rozwiązania (3 zwroty z Zadania 1 oraz 7 słów z Zadania 2), z podaniem nazwiska i adresu, prosimy składać do skrzynki umieszczonej przy wejściu do Kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej lub na adres markebach@yahoo.pl. Spośród prawidłowych rozwiązań rozlosujemy nagrody.

Rozwiązaniem krzyżówki z poprzedniego numeru „Wspólnoty” jest hasło: „ODPUST”

INFORMACJE PARAFIALNE

MSZE ŚW. W NASZEJ PARAFII

Dni powszednie

7⁰⁰, 7⁴⁵, 18⁰⁰

Niedziele i Święta

7⁰⁰, 9⁰⁰, 10³⁰ (z udziałem dzieci i ich rodziców, z kazaniem specjalnie przygotowanym dla najmłodszych), 12⁰⁰, 15⁰⁰ (poza lipcem i sierpniem), 17⁰⁰, 18³⁰
Od 1.01.2024 r. po południu TYLKO o godz. 18.00

Chrzest św.

druga i czwarta niedziela miesiąca podczas Mszy Św. godz. 12⁰⁰

Adoracja Najświętszego Sakramentu

każdy czwartek 16⁰⁰ - 18⁰⁰

Nowenna do MB Nieustającej Pomocy

środa po wieczornej Mszy Św.

BIURO PARAFIALNE (tel. 52 373-25-58)

czynne: środa i czwartek 15³⁰ - 17⁰⁰piątek 10³⁰ - 12⁰⁰

Telefon do parafii - do administratora ks. Dariusza 573 242 022

STAŁE ZAJĘCIA CHÓRU PARAFIALNEGO środa 19⁰⁰

AKCJA KATOLICKA

drugi wtorek miesiąca po wieczornej Mszy Św. około godz. 18³⁰

SPOTKANIA BIBLIJNE

trzeci wtorek miesiąca po wieczornej Mszy Św. w kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej

DROGA NEOKATECHUMENALNA

Eucharystia: sobota godz. 19⁰⁰

GRUPA ANONIMOWYCH ALKOHOLIKÓW

mitingi - niedziela godz. 16⁰⁰

PARAFIALNY ZESPÓŁ CARITAS

dyżury: środa 9⁰⁰ - 11⁰⁰

GRUPA MODLITWY ŚW. O. PIO

drugi czwartek miesiąca po wieczornej Mszy Św. każdego 23 dnia m-ca godz. 18⁰⁰ Msza Św. z modlitwą i z ucałowaniem relikwii

LITURGICZNA SŁUŻBA OLTARZA

według ustaleń z opiekunem

ŻYWI RÓŻANIEC

pierwsza niedziela miesiąca godz. 17⁰⁰

STOWARZYSZENIE WSPIERANIA POWOŁAŃ DIECEZJI BYDGOSKIEJ

pierwszy czwartek miesiąca po wieczornej Mszy Św.

WDOWY I WDOWCY

Msza Św. za zmarłych współmałżonków w drugi piątek miesiąca godz. 18⁰⁰

APOSTOLAT CUDOWNEGO MEDALIKA

w ostatni czwartek miesiąca po wieczornej Mszy Św.

Spotkania pielgrzymów PIESZEJ PIELGRZYMKI DIECEZJI BYDGOSKIEJ

każdy 21 dzień miesiąca godz. 20⁰⁰

NABOŻEŃSTWO WYNAGRADZAJĄCE NIEPOKALANEMU SERCU MARYI

w pierwszą sobotę miesiąca po Mszy Św. o godz. 7⁴⁵

MŁODZIEŻ PRZYGOTOWUJĄCA SIĘ DO BIERZMOWANIA

kl. 8 SP i kl. 1 SŚ - zgodnie z informacjami w ogłoszeniach

SAKRAMENT POKUTY

codziennie 30 minut przed każdą Mszą Św.

w I piątki miesiąca od godz. 16³⁰

TAJEMNICA NIEPOKALANEGO POCZĘCIA

Op. cit Jan Paweł II

Watykan, grudzień 1982 r.

„Matko Odkupiciela z niewiast najślawniejsza, Gwiazdo morza do nieba ścieżko najprościejsza. Tyś jest przewodnią Bramą do raju wiecznego...”

Wpatrujemy się w Niepokalaną jak w Gwiazdę przewodnią na mrocznym niebie ludzkich oczekiwań i niepewności – zwłaszcza w dniu dzisiejszym, kiedy na tle liturgii adwentowej jaśnieje Jej doroczna uroczystość; widzimy Ją w odwiecznej Bożej Ekonomii jako Bramę otwartą, przez którą ma przyjść Odkupiciel świata.

Cała nasza adwentowa nadzieja skupia się wokół Niej: wokół tajemnicy Niepokalanego Poczęcia, w której mocą Bożego wybrańca zostaje przewyciężone pierworodne dziedzictwo grzechu: Dlatego też wołamy do Niej w tych słowach: *„Racz podźwignąć, prosimy, lud upadający: w grzechach swych zawikłany, powstać z nich pragnący! Tyś prawdziwie zrodziła świata Zbawiciela. Tyś sama wykarmiła Twego Rodziciela!”*Nadzieja adwentowa łączy się z żarliwą modlitwą o nową stworzenia i człowieka uwikłanego w grzech. Prosimy: *podźwignij świat! Pomóż człowiekowi dźwigać się z grzechu! Przecież masz być Bożą Rodzicielką! Masz wydać Boga na ten świat jako Człowieka. Patrzmy na Maryję jako niezwykle arcydzieło Bożej łaski. Z czcią i zadziwieniem opiewamy Jej macierzyństwo dziewicze: „Panno przedtem i potem z świata podziwieniem, uczczona Gabriela miłym pozdrowieniem! Zmiłuj się, o Panno, nad nami grzesznymi....”* I w tym dniu tak wielkiej uroczystości prosimy Niepokalaną, aby od nas, grzeszników, przyjęła to samo pozdrowienie, jakie przy zwiastowaniu usłyszała z ust Gabriela. **Odmawiamy <Anioł Pański >**

VIZEN

Pan Bóg powołał do siebie:

do 24.11.2023 r.

- | | |
|----------------------------|---------------------------------|
| 1. Irena Skrobicka 1939 | 10. Józefa Biskup 1935 |
| 2. Krystyna Pukownik 1932 | 11. Halina Ojrzanowska 1950 |
| 3. Jadwiga Konieczka 1926 | 12. Tadeusz Połczyński 1933 |
| 4. Danuta Chojnacka 1938 | 13. Krystyna Cysewska 2023 |
| 5. Marian Kantak 1948 | 14. Zofia Tmiel (Thiel?) 1935 |
| 6. Klara Armknecht 1935 | 15. Danuta Patyk 1936 |
| 7. Lucja Molenda 1926 | 16. Bronisław Matuszewski 1952 |
| 8. Helena Lewandowska 1928 | 17. Lidia Pawlikowska 1936 |
| 9. Stefania Kamińska 1933 | 18. Mieczysława Folczyńska 1936 |

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie!

Sakrament Chrztu św. otrzymali:

do 24.11.2023 r.

- | | |
|-----------------|-------------------------------|
| 1. Jan Kuliński | 2. Fryderyk Józef Jagodziński |
| | 3. Nina Teresa Mięczyńska |

Szczęść Boże na trud wychowania!

WSPÓLNOTA

pismo parafii pw.

CHRYSTUSA KRÓLA

w Bydgoszczy

WYDAWCA: PARAFIA PW. CHRYSTUSA KRÓLA

Redakcja: ks. Sławomir Bromberek

Danuta Romańska

Kontakt pod adresem:

dankar@logonet.com.pl

Strona internetowa parafii:

www.chrystuskrol.org